

קאר כ' שטרך

ה' דלותי ולי יהושיע... כי חילצת נפשי... את רגלי מדחי..." הילדים מחזיקים אחריה. השמל באוויר.

לרגע, רק לרגע אחד, היא עוצמת עיניים. מתכווצת אל תוך הכיסא הקטן. זיכרונות מתגלגלים לפנייה. נגי. תינוק עוצר נשימה. לחיים נוטפות לו. אף כפתורי. שלושה סנטורים. צמידים בידים. עיניים קטנות. נוצצות.

אולגה מ'טיפת חלב' לא מרוצה. "הוא לא זוחל, התינוק. אפילו לא גוחן". "הוא שמן", צחקה.

"לא טוב. לא טוב. את לעשות לו דיאטה". "הוא תינוק!"

"שמן! מה את רוצה, אימא, שהתינוק שלך יישאר תקוע בעגלה? את צריכה לשים לב לקלוריות שלו. לספור אותן יפה יפה. לתת לו יותר ירקות. להפחית קלוריות. שיעשה פעילות גופנית". היא ניסתה למחות. נגי? בלי דיסה? איך? "אם את רוצה ילד מתפתח את חייבת", חרצה האחות.

ומני אותו יום גורלי החלה המלחמה על המשקל. בכל פעם עברו מערכה אחרת. פעם הייתה אסטרטגיית הגזר (מתנות); פעם שיטת המקל (אין מתנות); פעם שיטת הסיפור (והוא אכל חסה והוא הוסיף מלפפון והוא שתה רק מים והוא הפך לבריא וחזק); ופעם שיטת ההפוך על הפוך (תאכל את כל קופסת הגלידה. שמעת? רוצה לראות קופסה ריקה). והתוצאות... אפס. נאדה. זירו. עד היום הזה.

שאגות מחרישות את אוזניה. אלחנן בחוץ. היא נושמת לרווחה. צריכה לבטל את כוחות החילוץ שבדרך. איפה אלחנן? איפה קליחן? שלה? עכשיו הוא תקוע בתוך מעגלים שמקיפים אותו. טופחים. צוחקים. אוהדים. עוד רגע והוא נחלץ. מנפנף לכל עבר. נעמד לידה.

"אימא! תודה שהגעת", עיניו נוצצות. פניו סמוקות. אינו חושב שעכשיו כל העולם יספור ויפקוד וימנה כל רגע של אקשן שהיה כאן, וזרזוף הצעות השידוכים המסכן גם הוא יתייבש. הפלאפון שלה רוטט. מספר שמעולם לא צלצל אליה מופיע מולה. "תמר?" "אכן".

"זו אני, עדינה כן - צביון לשעבר. ריקי נתנה לי את המספר שלך. אני... מבינה שאלחנן שלך חולץ בשלום. אני מעודכנת און-ליין. בעלי התקשר עכשיו כולו התרגשות. את בטח לא יודעת, אבל ירחי שלי שם ב'גלגלים'". "ירחי?"

"זו פעם ראשונה שהוא יוצא. אולי בגלל הכיסא. אולי בגלל האופי. ירחמיאל ילד שקט ונחית. עכשיו הוא מתגלגל מצחוק כמו שבחיים לא צחק. בעלי השמיע לי". תמר נושכת שפתיים. "הכול בזכות אלחנן שלך. ויש לי שידוך להציע. אפשר?"

לימים תזכור כל מילה. כל הברה. כל הגה ותנועה. תספור ותמנה ותבכה. ולא תבין. ולא תאמין. איה, למען ה', איך נאמרו כל אלו על במה. תחת מעגלי האור המסתובבים. שלושים וחמש מילים. מאתיים שבעים ושמונה משתלמות. ארבע דקות ושלושים שניות.

*

תקוע? ריבונו של עולם! מה תקוע? איפה תקוע? "אלחנן! איפה אתה בדיוק? געול בארון? תקוע במעלית? בביצה? במנהרות?" רעש גדול מתגלגל מהנייד שלה היישר למיקרופון, חולף שורה אחרי שורה, מגיע עד קצה היציע. יש אנשים שם, ליד אלחנן. הרבה מאוד אנשים.

"אההה... אימא, אני לא יכול לדבר עכשיו! בקושי לנשום! לחוץ לי נורא!"

"איפה לחוץ?"

"בכיסא גלגלים".

"איך הגעת לכיסא גלגלים? ישמרך הקל".

"ד', אימא, יש לך איזה כוח חילוץ להביא לי? בטח תיזכרי במספר של מישהו. אני לא יכול..."

הוא ב'גלגלים'. הבזק חולף בה. ביחד עם כל הילדים הנכים של מחנה החסד ההוא. בטח באמצע אחת ההצגות המצחיקות שלו השתחל אל תוך כיסא גלגלים קטן מדי בלי לחשב קודם. הספונטניות שלו. הקלילות שלו והכבודות הזו. היא יוצאת מדעתה כמעט. "אלחנן? אלחנן, מה איתך עכשיו? תענה לי!"

הקול של אלחנן טובע אי שם. ממולה עונה הקהל במקומו. "תזמיני לו 'הצלה'! ומהר! קשה לו לנשום". "מה פתאום 'הצלה'? מכבי אש! יש להם כלים מתאימים. פעם דוד שלי... פעם אחיין שלי... פעם חתולה..." "לא זה ולא זה! רק טכנאי כיסאות גלגלים יכול לעזור לו. הוא מכיר את מבנה הכיסא ויכול לפרק חלקים ממנו בצורה בטוחה". "אני מצטערת", לוחשת עגבנייה סמוקה אל המיקרופון. סוגרת אותו מה, נמלטת על נפשה.

*

"אחת. שתיים. שלוש ו-... הופה. הופה. הופה. יותר חזק. יותר חזק. יותר חזק". שלושה מדריכים עומדים מצד אחד. שלושה מדריכים עומדים מהצד השני. והבן שלה והכיסא גלגלים הפצפון בתווך. עשרות ילדי מחנה 'גלגלים' בכיסאות גלגלים, הליכוניים וקביים מקיפים את הבמה הצבעונית, מפריחים זעקות אל חלל האוויר. "אל - ח - נן! אל - ח - נן! אל - ח - נן!" פלשים מבזיקים מכל עבר. ריקיעות רגליים. מחיאות כפיים. צרחות. מישהו לוקח את המיקרופון. הס מושלך בקהל. זה הרב אברפלד האגדי. היא זוכרת אותו מהתמונה שהביא פעם אלחנן. מי שמגלגל עשרות אלפים בשביל הארגון הענק. עכשיו הוא קורא בהתרגשות את פרק קט"ז בתהילים. "חנן ה' וצדיק... אוק, אלוקינו מרחם... שומר פתאים